

MELODIBOK

FÖR

SKOLAN OCH HEMMET.

EN SAMLING SVENSKA FOLKMELODIER

MED FÖR BARN LÄMPAD TEXT.

UTGIFVEN

AF

FREDRIK SANDBERG,

Folkskolinspektör och utn. Seminarii-Rektor.

STOCKHOLM
HOS A. I. NORMAN.

Att en och annan af våra skönare folkmelodier saknas i efterföljande samling, beror derpå, att dessa redan äro upptagna i de af mig förut utgifna sångböckerna: "Folkskolans Sångbok", "Sångbok för Skolor".

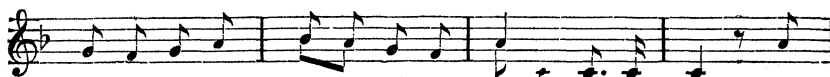
Fr. S.

N:o 1. Barnens sång.

Ej för fort.

När få-geln glad sig svin-gar upp mot den lju - sa höjd, I

kla-ra to-ner sjunger han med hjer - - - te - lig fröjd; Glad

vil-ja vi ock sjun-ga om vår och blommor små Och

om vår go-de Fa-der i him-me-len den blå.

2. Om sorgen hittar vägen till våra bröst ibland,
En bön på sångens vingar vi sända till det land,
Der englaskaror sjunga sin sång till Herrans pris
Och alla hjertan vittna, att Gud är god och vis.
3. I fröjd och smärta vilja vi sjunga helst om Dig,
Som sade: "Låter barnen få komma till mig!" —
Blif hos oss Du! Ack, lär oss här höja så vår sång,
Att vi med fröjd få sjunga i himmelen en gång!

N:o 2. Det snälla barnet.

Något långsamt.

Om da-gen vid mitt ar-be-te, då tän-ker jag så här: Ack,
 fii-tig, snäll jag va - ra vill och haf - va Her-ren kär. Om
 nat-ten, när jag sof - ver, hvad drömmer jag väl då? Jo,
 att Guds go-da eng-lar små om - - kring mitt lä- ger stå.

A. M. A.

N:o 3. Skolgossarne.

Ej för långsamt.

Ut --- i den skö-na morgonstund, När klockan sex hörs
 Vi vak-na hurtigt ur vår blund Och raskt oss klä-da
 slå på. Ack, hvad det kärt och ro-ligt är, Att
 al - - le - sam-man gå Till sko - - - - lan.

2.
 Der läsa vi med röst och blick
 Och skriva med vår hand;
 Der går vår fot med prydligt skick-
 I munter marsch ibland;
 Vi sjunga ock mång' härlig sång
 Om tro och fosterland
 I skolan.

3.
 Vårt öra är ock på sin post
 Och uti skolan hör
 Mång' lärdom, som till resekost
 För lifvet vara bör;
 Ja, flitigt vill jag akta på
 Det goda man mig gör
 I skolan.

B. E-g.

N:o 4. Skolflickan.

Lifligt.

Till sko-lan går jag så glad i hå-gen Hvar
 dag i mor-go-nens ljuf-va stund, När so-len ler i-från
 him-la - bå-gen Och få-geln qvittrar i grö-nan lund.

2.

Nu är jag färdig, min goda mamma,
 Med rena händer och kammad hår,
 Men göm du slanten, det gör detsamma,
 Om blott en brödbit jag af dig får.

3.

Haf tack, nu har jag hvad jag behöfver,
 Min lexa kan jag som vatten rent.
 Den som är lat, den får sitta öfver,
 Och den är slarfvig, som kommer sent.

Ev. K.

N:o 5. I skolan.

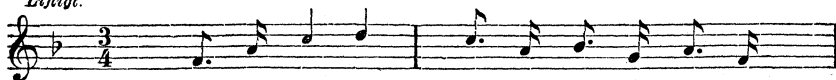
Ej för långsamt.

I skolan vi få lä - ra Hvad för oss godt och nyt-tigt är. Vårt
 fo-sterland, det kä - ra, Vi få be-trak-ta der; Dess
 elf-var och dess sjö-ar blå Och hö-ga fjäl-lar grå. Ack,
 ro-ligt haf-va vi små barn, som få i sko-lan gå!

Ch. L.

N:o 6. På lekplatsen.

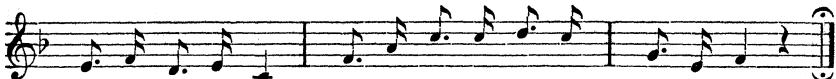
Lifligt.

Nu, kam-ra--ter, låt oss gla-da va--ra,
Bort i sko-gen, skall nog e--ko sva-ra

Stämma upp en li-ten munter sång, Snart hörs klockan slå
På vår vi-sa, fast den ej blir lång;

Och vi slu-ta få, In i sko-lan skynda al-la då.

2.

Flink och flitig uti skolan vara,
Då först smakar lofstund riktigt bra,
Lata pojkar, som ej kunna svara,
Uti leken aldrig roligt ha'.
Nu hörs klockan slå,
Sången sluta må;
Skyuden in i skolan, stora, små!

3.

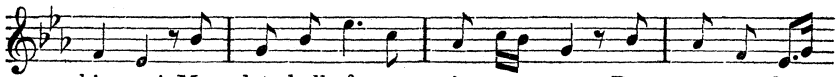
Tyst och stilla på sin plats sig sätta,
Höra noga till, hvad sägas må.
Annan gång skall kanske jag berätta,
Hvad för nyttigt allt vi lära få.
Tiden ta's ej fast,
Timmen går med hast,
Snart så få vi åter liten rast.

Lifligt.

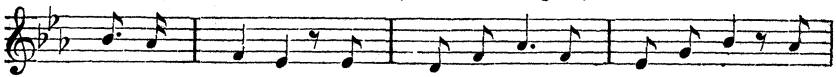
N:o 7. Springa kapp.

Kom gos-sar, låt oss springa kapp Och se hvem må - let först
Vi stäl-la upp oss i en rad Från ven-ster och till

hin-ner! Men det skall gå ut---i ett rapp, Den som är lat,
hö-ger. Kom hit hvar gos-se, som är glad, Men bort med den

al-drig vin-ner. När nu jag sä-ger ett, tu, tre, Då -
som är trö-ger. Vi räk-na ett, vi räk-na två, Gif

vill jag ock-så ge - nast se, Att al-la bör--ja sprin-ga.
akt nu bå-de sto-ra små, På en gång bör-ja vi sprin-ga.

N:o 8. Väfva vallmar.

Lifligt.

Väfva vallmar och slå tillsamman Och lå-ta skyttel'n gå lätt.

Så väf-va de vall-mar, Och så slå de till-sam-man. Och
Först spin-na de tu-tor, Och se'n väf-va de ru--tor. —

så väf-va de vall-mar, och så slå de till--samman.

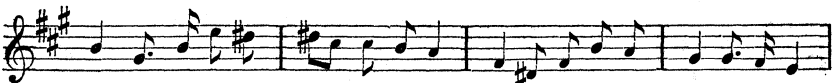

N:o 9. Majstången.

Lifligt.

Gossar och flickor, kommen med fröjd Midsommarn att fi-ra!
Majstångska' resas här på en höjd, Kransar ska' vi vi-ra.

Blommor på ängen ploc-ka vi må, Röda och hvi-ta, gu-la och blå.

Gossar och flickor, skynden nu på, Majstån-gen ståt-ligt si-ra.

Ch. L.

N:o 10. Bonden och räfven.

Ljftigt.

Och bon-den han gick sig ut på grö-nan äng Och
der möt-te ho-nom räf-ven, Och bon-den han gick sig ut på grö-
nan äng Och der möt-te ho-nom räf-ven. "Ack, om jag ha - de
hu-den din Till fo-der un-der luf - van min I Ju-len!"

2.
Och ut kommer räfvens syster så fin,
Och hon vill med räfven tala:
"Och ej må du sälja bonden ditt skinn,
Ty han kan det ej betala.
Aldrig så får han huden din
Till foder under lufvan sin
I Julen."

3.
Och bonden han sätter båge för knä.
"Och hör bara på den 'gläfsan'".
Och bonden han sätter båge för knä
Och skjuter båd' räf och räfvesan.
"Sedst du nu att jag knep ditt skinn
Till foder under lufvan min
I Julen!"

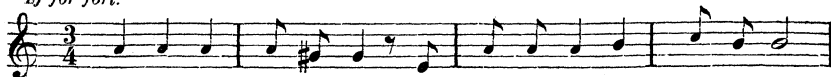
N:o 11. Klippingshandskar.

Ej för fort.

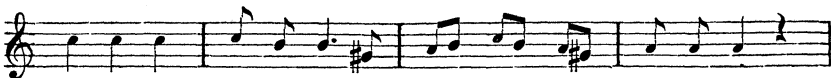
Klippingshandskar jag dig gif-ver, Klippingshandskar jag dig ger;
Fast det är en rin-ga gåf-va, Som jag läg-ger för dig ner.
Men betänk, min lil-la Li-sa, Att jag är en fat-tig karl!
Det är ju en gam-mal vi-sa: Skälm, som ger mer, än han har!

N:o 12. Katten och killingen.

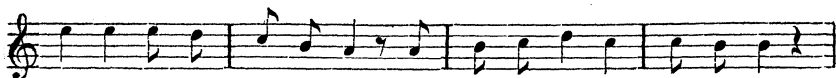
Ej för fort.

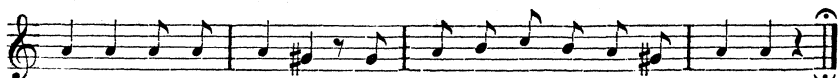
Kat-ten och kil-lin-gen, De nap-pa-des om väl-lin-gen;

Kat-ten slog kil-lin-gen, Så han föll i väl-lin-gen.

"Aj, aj!" sa - de kil-lin-gen—"Jag brän-de mig af väl-lin-gen!"—

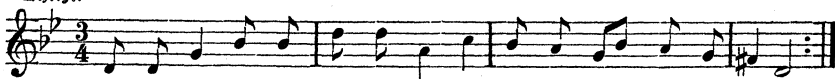

"Jam,jam!"sa-de kat-ten,—"Du kund' ha' un-nat mig få hatt'en!"

N:o 13. Den lille sjömannen.

Läsligt.

Gos-sen gån-gar så glad i håg Sig ned till stran-den att seg-la,

I den kla-ra silf-ver-våg De fyll-da se-gel snart sig spegla.

2.

Lilla båten är byggd af flarn
Till brädden lastad af hoppet,
Med en tråd af mammas garn
Styr gossen seglareloppet.

3.

Tretti somrar ha' blommat re'n,
Men tiden stadfästat hägen.
Nu är gossen sjökaptan
Och förer ståtligt skepp på vågen.

Ev. K.

N:o 14. Lilla Karin.

Ej för långsamt.

Och lil-la Ka-rin vandrar ti----digt å-
 stad Till hö-gan skog och sjun-ger der sin vi-sa så
 glad Bland e-ke-löf och lin-de-löf-ven grö-na.

2. Och lilla Karin plockar blommorna små;
 Men tiden flyr, hon glömmet visst, att hem hon skall gå
 För ekelöf och lindelöfven gröna.
3. Men se, på klarblå himmel så svart ett åskmoln går,
 Nu skyndar lilla Karin hem, så fort hon förmår
 Från ekelöf och lindelöfven gröna.

Ch. L.

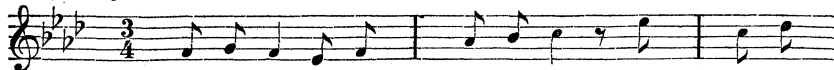
N:o 15. Staffan stalldräng.

Ej för fort.

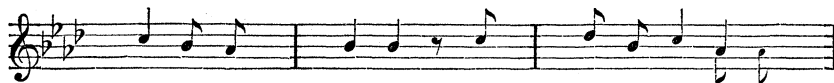
Staf-fan var en flinker dräng, "Vi tack-om nu så gerna," Han
 In-nan ha-nen ga-lit har, — — — — Herr
 vatt-na' si-na få-lar fem, Allt för den lju-sa stjer-nan.
 Staf-fan ut-i stal-let var — — — — —
Långsammare.
 Ingen da-ger synes än, Stjernorna på him-me-len de blänka.

N:o 16. Dufvan och höken.

Ej för långsamt.

Duf-van fly-ger i bu-ren in, I - - - bland de
Hö-ken sök-te väl pas-sa på I - - - bland de

ro - sor och lil - jor, Och hö - ken svingar
ro - sor och lil - jor, Men duf-van kun-de han

rundt omkring I - - - bland de ro - sor och lil - jor.
dock ej få. — — — — —

N:o 17. Sparfvens visa.

Ej för fort.

Hör du sparfver lil - la, Far du in-te il-la, När som vintern blir så
U - tan mycken mö-da, Lär du ej dig fö-da, Som är nästan minst bland

sträng och kall? Kan du, få-gel nät-ta, Mig helt kort be-rät - ta
fåg - lar all'.

Från det all-ra första, Minsta med det största? Säg, om dig be-ha-gar,

Om din lef-nadsda-gar, I - från bör-jan till din lef-nads slut.

2.

Lustig, nöjd och gläder
 Jag min Gud och Fader
 För det minsta grynet lof hembär.
 Stundom kroppen ryser,
 Och, när foten fryser,
 Gömmer jag den uti mina klär'.
 När det mörker blifver,
 Jag till sängs mig gifver,
 Uti kalla nätter
 Jag mitt hufvud sätter
 Under vingen lilla,
 Sofver sött och stilla,
 Vaknar glad om morgon, lof hembär.

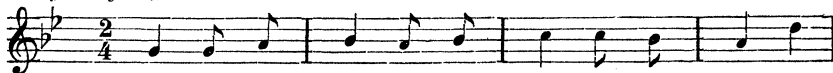
3.

När som dagen börjer,
 Gud för födan sörjer,
 Fast jag icke något hushåll har;
 Året, rikt af gröda,
 Ger mig nog till föda,
 Bordet dukas af en nådig Far.
 Stinner i min kräfva,
 Hemtat utan näfva,
 Klara vattendroppar,
 Utan silfverkoppar,
 Dricka, mat och kläder
 Får jag, och mig gläder,
 Ty min Gud all omsorg om mig drar.

N:o 18. Hönsgummans visa.

Något långsamt.

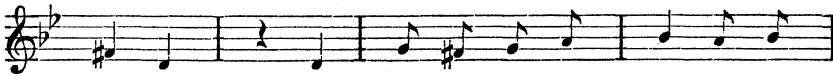
Ha - nar och hö - nor och kyck - lin - gar små Spring
 Qväd mi - na pul - lor och tup - par hå, hå! Sjung

gläd - ti - - ga nu. kul Låt se, hvar en
 ku - - ke - li - -

hop - par I - - - - kring si - na koppar Och näb - bar - na

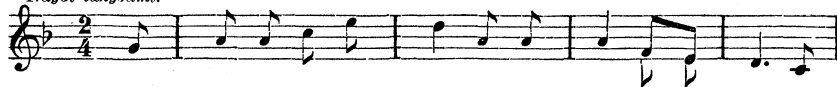
dop - par. Jag or - kar il - - la gå, Sit - ter

gam - - mal och grå, Men qvå - der än - - - då.

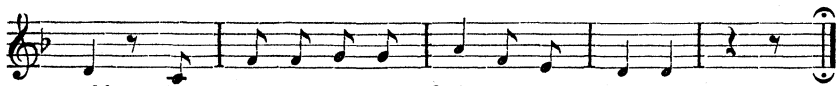
N:o 19. Hilla lilla.

Något långsamt.

Och Hil-la lil-la sit-ter i hö-gan loft; Med
 Hon vän-tar väl sin brudgum från främman-de land: Han

sor-ge-bun-det sinn! Hon stic-kar med sil-ke, hon stic-kar med
 kommer al-drig mer! Ty hafs-frun hon tog ho-nom ut-i sin

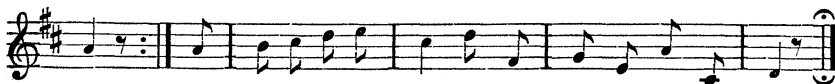
guld, Men strömmen rin-ner, hvit som en lil-ja.
 fann, Der strömmen rann så hvit som en lil-ja.

N:o 20. Perlan.

Ej för fort.

Den ti-di-ga mor-gon en yngling gick Så glad ut-i sin

håg, Att sö-ka sköna per-lor Allt un-der haf-vets våg.

2.

Omsider han fann på det mörka djup
 En perla ren och klar; ::
 Hon glänste bland de andra
 Så skön och underbar.

3.

Och ynglingen sade med hjertlig fröjd,
 I det han henne tog: ::
 "Jag vill ej ega flera.
 Den perlan är mig nog."

Ch. L.

N:o 21. Liten pilt.

Ej för fort.

Och li - ten pilt han gick Så en - sam ut - i qvål - len, Då
Men pil - ten bad: "O Du! Som lof - vat bar - nen skydda, Mig
so - - lens si - - sta blick Sig sänk - te bak - om fjäl - len, En
vi - - sa vä - - gen nu Hem till min fa - ders hyd - da!" Och
tår föll sak - ta ned På gos - sens ble - - ka kind, Ty
se! ur sky - ar gled Nu må - nen ljus och klar. Snart
mörk blef öds - lig hed Och kall var nord - an - vind.
pil - ten up - på hed Fann vä - gen hem till far.

Ev. K.

N:o 22. Den försvarslösa.

Något långsamt.

Så li - ten jag var, jag miss - - - te min mor; Snart
Mitt en - da - ste arf var sor - - - gen så stor, Mitt
fa - der min de bu - ro till graf - ven; Men linden bär löf Och
stöd det blef tig - ga - re - - staf - ven.
löf - ven fal - la af Och vå - ren klär al - la sko - gar grö - na.

2.

Så växte jag upp, gick bygden omkring,
Att söka bröd och tjänst, utåt vägen.
Men tiggarens bön är vanskelig ting,
Och rik mans gård vid klippan belägen.
Men linden etc.

3.

Men då det så mörkt för ögonen var,
För själen stod fram de tröstande orden:
"Den fattige har i himmelen en far;
Försvarslös är ingen på jorden."
Men linden etc.

Efter A. A. Afzelius.

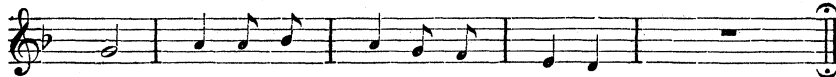
N:o 23. Ej öfvergifven.

Något långsamt.

När jag var ett li - tet barn, be - - - graf - de de min
Dock jag ic - ke en - sam är, Guds ö - ga skå - dar

mor; In - te var jag gammal, när de jor - da - de min
ned, Likt stjernan i den stil - la natt och va - kar öf - ver

far. Hvad skul - le jag ic - ke sör - ja!
mig. Hvad skul - le jag då väl sör - ja!

N:o 24. Min moder.

Ej för långsamt.

Långt skö - na - re än klangen af silf - ver el - ler gull Är
Ack, må jag al - drig vål - la min mo - der sorg och ve; Blott

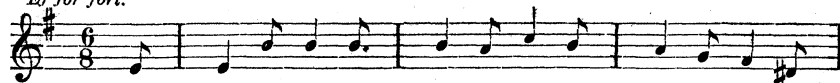
modersnamnets klang för mitt sinn'. Om ut - af ri - ka skat - ter all
ro - sor vill jag strö på dess stig. Hon som en ljuf - lig stjer - na må

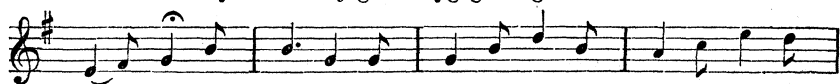
verlden vo - re full, Mer kär för mig är mo - der min.
städ - se mot mig le, Och när hon dör, väl - sig - na mig!

B. E-g.

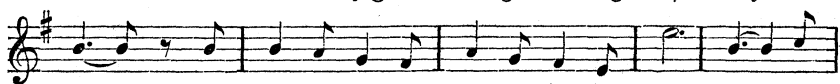
N:o 25. Hyddan.

Ej för fort.

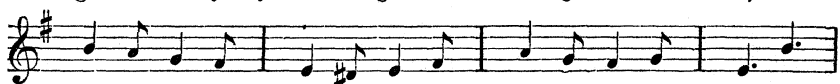
En hyd-da vill jag byg-ga mig ut - - - i den stil-la

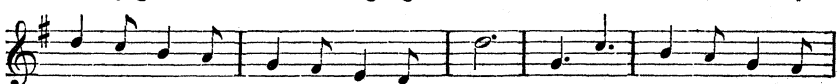
da - - len Och der vill jag lef - va gömd och glömd, men nöjd och

glad. Ej jor-dens sorg och o - ro mig skall stö - - - ra, Der

skall jag drömma än en gång min barndoms skö-na dröm. Ej

jordens sorg och o - ro mig skall stö - - - ra. Der skall jag dröm-ma

än en gång min barn-doms skö - na dröm.

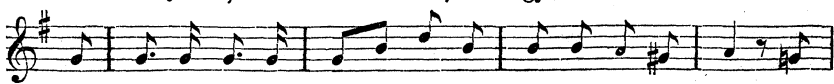
Ch. L.

N:o 26. Morgonen.

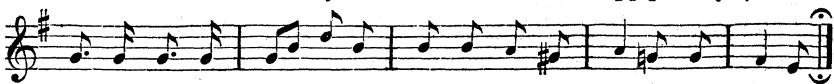
Ej för långsamt.

Re'n kla-ra so - len spri - der ut - - - öf - ver haf och land

De ljuf-va, mil-da strå - lar; för - - gylld är himlens rand.

Hvar blomma och hvar fjä - - - ril till lif väcks upp på nytt, Så

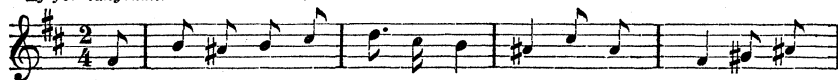

de, som vän - ta Herren, stå upp, när ti - den flytt, Med stor gläd-je.

K. P.

N:o 27. Maj-visa.

Ej för långsamt.

Nu vinternstvang ur lan-det är, Maj är väl --- kommen! För

löf och gräset grönt nu är. Glädjoms nu för en så ljufvig som - mar.

2.

Kärkommen är Maj månads tid;
Maj är välkommen;
Gud signe denna sommar blid!
Glädjoms nu för en så ljufvig sommar.

3.

Förläna oss ett ymnigt år;
Maj är välkommen!
Bevara både hus och gård!
Glädjoms nu för en så ljufvig sommar.

N:o 28. Värmorgonen.

Ej för fort.

Hör få-geln! han sjunger så glädt i grö-nan lund, Han
Och bäck-ken han sor-lar, och blomman blyg och skön, Mot

sjun-ger om vå-ren här i nor-den. Se so -- len, hon här-ligt i
lju - set slår upp sitt mil-da ö -- ga; Na - tu -- ren nu be - der sin

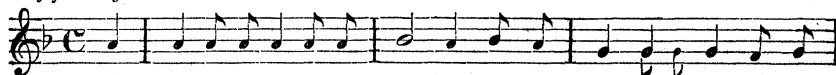

mor --- go-nens stund Be -- ly - ser den grönskande jor-den.
stil-la mor-gou-bön, Den sti-ger mot him-me-len hö - ga.

Ch. L.

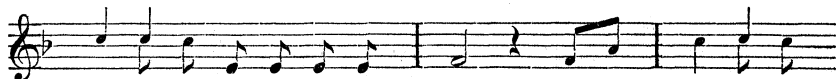
N:o 29. I det gröna.

Ej för långsamt.

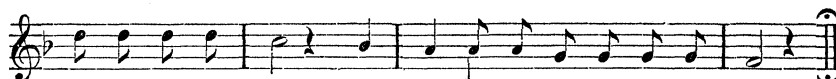
Se solen re'n strålar i ö-ster! Hu-ru här-lig är hen-nes
Så sköna stå skogar och da-lar, Se, de skim-ra i mor-go-nens

glans! Kommen, lyss-nen till fåg-lar-nes rö---ster Och
ljus! O, hur Ska-pa-rens godhet ta----lar I

bin-den af blommor små en krans, Och bin-den af
bäck-ens sång, i vin-dens sus, I bäck-ens

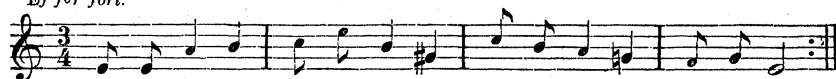

blommor små en krans, Och bin-den af blommor små en krans!
sång, i vindens sus, I bäckens sång, i vin-dens sus!

Ch. L.

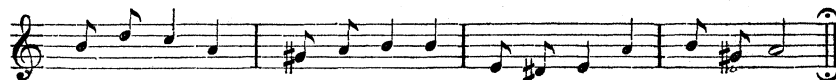
N:o 30. Sommaren.

Ej för fort.

Med det fri-ska grä-set, grö-na, Och med sol och blommor små
Kommer som-ma-ren, den skö-na; Då så ro-ligt bar-nen få.

Ut vi i-la ur hyd-dan trån-ga Till den lum-mi-ga sko-gens sal;

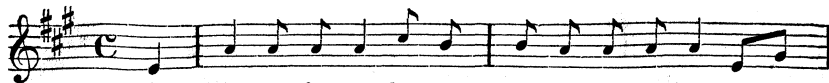
Vackra fjä-ri----lar vi fån-ga I den tåk-ka blomster-dal.

Ch. L.

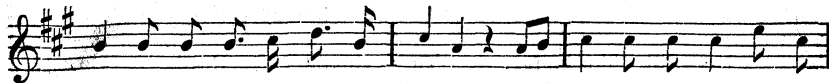

N:o 31. I lunden.

Ej för fort.

Jag gån-gar åt lun-den allt om en vac-ker qväll, När
Hör si - skan i lun-den så in - ner - li-gen glad, För

so - len på him-me-len än blänker, Med rö - da-ste guld från den
guld och för grönan skog hon qvåder, Och lär-kan än - nu vid den

strå - lan - de pell Hon sko - garnes top - par be - stän-ker.
sjun - kan - de dag Hon sjun - ger och ljuf - ligt sig glä - der.

Ev. K.

N:o 32. Midsommartid.

Ej för långsamt.

Re'n trä-den de löf - vas och mar-ken är grön, Hvar-

en-da - ste blom-ma hon står der så skön. Lil - la få - geln han

sjun-ger med ljuf - ve - lig röst; Han är ju så gla - der allt

ut - - i sitt bröst. Så pri - se vi som - ma - ren fa - ger och

fin. Sjungom: ljuf - ve - - li', ljuf - ve - - li' mid - som - mar - - tid!

N:o 33. På grönan äng.

Lifligt.

Så frisk och doft-rik står den grö-na äng. Ut vill jag
i-la till blomstersäng. Tusen sippor små Rö-da, hvi-ta, blå,
Al-la nic-ka vänligt mot mig då, Göken gal i grö-na sko-gen.
Ev. K.

N:o 34. Förgät mig ej.

Ej för långsamt.

Jag blommar ne-re i dalen, Vid silf-ver-bäckens rand,
För-sänkt i stil-la drömmar Jag står på ens-lig strand.

2. Så ljuft jag drömmar om trohet
Kom, se mitt öga blå!
Och låt mig sakta hviska
En bön till dig också:

3. "Förgät ej himlen, den sköna,
För jordens stoft och mull!
Förgät ej den dig älskar,
För världens gods och gull!"

Ch. L.

N:o 35. I grönan skog.

Ej för fort.

Det är så ro--ligt om som-ma-ren, När al-la fåg-lar de
sjun-ga, Hvar li-ten sän-ga-re är en vän Till bå-de gamla och

un --- ga, Vi gå så ger-na i morgon-stunden Att
hö-ra fåg --- lar-nes sång i lun-den, I grö-nan skog.

Ev. K.

N:o 36. Skridskoåkningen.

Långt.

Blank som en spe-gel fjär-den re'n står; Stålskon på fo - ten
Gra-nar-ne rundt om -- kring stå på vakt, Smyc-ka-de skönt i
spän-ner jag gladt, Snabbsomvinden styr jag se - dan mitt spår
mor-go-nens ljus. På den blanka i - sen gni-stra i prakt
Dit bort till an -- dra stran-den.
Tu - sen -- de stjern-ju - - - - ve - ler.

Ch. L.

N:o 37. Sjöstranden.

Ej för långsamt.

Till sjö - a-strand gå ic-ke ner, ty öf-ver böl - ja blå
På mån-ga sätt för -- sö-ker hon att loc-ka bar-nen små
Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön. En svekfull hafs-fru bor ut-i
----- Och der-för är det bäst ej till
dju-pet der ock -- så Blåser kallt, kallt vä-der i - från sjön.
sjö - a-stranden gå. -----

A. M. A.

N:o 38. Hamneskärs fyr.

Ej för fort.

Hvad är det, som ly-ser vid himmelens bryn? Månn'en tindran-de
stjer-na det är? Så frå-ga-de pil-ten just som han fått
syn På ett par Pa-ter--no-ster----skär.

2. Det är — sade fadren — Hamneskärs fyr, De skummande vågor de tjuta och gny,
Som der blickar i Kattegat ned Liksom ville de sluka allt fler;
Att varna och varsko, när seglaren styr Men fyren han varnar och varskordå: Fly,
Skeppet in åt hafshvirveln vred. Innan räddning för dig ej finns mer.

K. P.

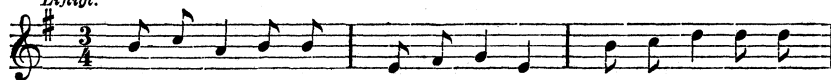
N:o 39. Strömkarlen.

Ej för fort.

Vår-vin-dar fri-ska Le-ka och hvi-ska, Lun-der-na likt, kring
Strömmarne i--la, Fin-na ej hvi-la, Förr'n ner i dju-pet
äl-skan-de par. Kla-ga, o hjer-ta, kla-ga, o hör!
stört-vå-gen far.
rall. e dim. Vallhornets klang bland klippor-na dör. *a tempo* Strömkarlen spe-lar,
Sor-ger-na de-lar Va-kan kring berg och dal.

N:o 40. Skogsbäcken.

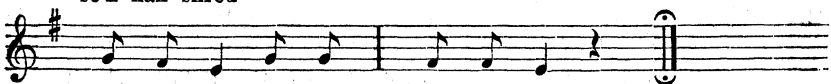
Liftot.

Lif-lig, le-kan-de, glad och y-ster Lil-la bäc-ken så
Ut - ur sko-gen, så mörk och dy-ster, Ut på slät-ten och

snabbspränged Sak-ta, stil-la, tam som ett lam
se'n han skred

Ned till in-sjön, der sva-nen sam.

K. P.

N:o 41. Seglaren.

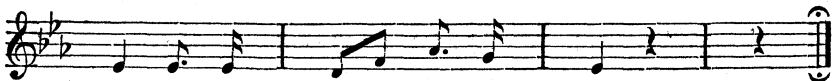
Ej för fort.

Gun-ga fram min lil-la båt! Stjernan le --- der vår

stråt Öf-ver brän-nin-gar, ban-kar och skär, Öf-ver

brän-nin-gar, ban --- kar och skär.

2.

Ej det ödligt vida haf
Oss skall bädda en graf;
Re'n jag skönjer att hamnen är när'..:

3.

Bortom lifvets stora sjö,
Glänser sällhetens ö —
Må vi falla vårt ankare der! ..:

Ch. L.

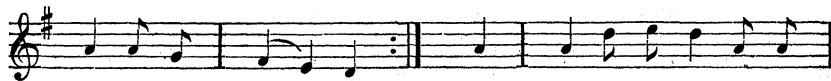

N:o 42. Skalda och Saga.

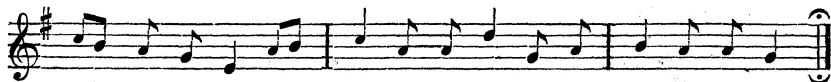
Ej för fort.

De Ljus-al-fers kung ha-de dött-rar-na två: Ljus -- loc -- ki - ga,
Väl-kom-na i hyd-dor-na ä-ro de små, Der vi -- da kring

Skal-da och Sa --- ga. Så haf-va de sut-tit mång'
verl-den de dra --- ga.

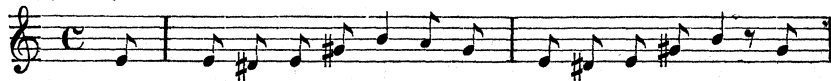
lyss-nan-de qväll Med min-nen och sån-ger i Svi-thi-ods tjäll.

A. A. Afzelius.

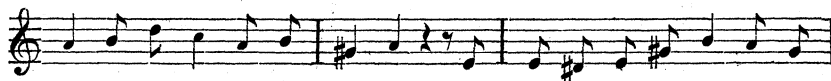

N:o 43. Farväl af folkharpan.

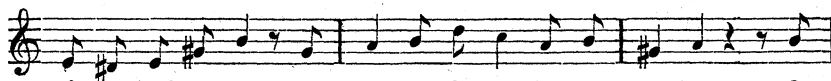
Ej för långsamt.

Far --- väl, I barndomsminnen, ur Sa-gans un-der-verld, Från

hem-bygdens sko-gar och da-lar! En sång för Kun-ga - sa - len, i

lå - ga hyd-dor lärd, Till hjer-tat så un - der-ligt ta - lar. O,

Strömkarl, i for-sen ej me-ra hö-res du; Men di-na ljufva to-ner af

tär-nor sjun-gas nu I hof och i gyl-le-ne sa - lar.

2. I minnets morgontimma, hur' lekte för min håg
De röster från hänsvunna tider:
Hur' hafsfrun skumhvit gungas på lugnande våg
Och vattnet ur lockarna vrider.
Och Necken sin harpa i qvällen höres slå,
Och barnen små på stranden de lyssna deruppå
Och lofva förlossning omsider.
3. Folkharpa skön! i skogen jag gömd dig fordom fann,
Omsusad af regnbäckens alar.
Till vandrarn uppå bergen ditt milda ljud ej hann,
Förklingadt i djupaste dalar.
Men lifvet det älskar sin sköna morgondröm,
Och Freja kommer åter, med kärlek blyg och öm,
Att gästa i Svithiods salar.

A. A. Afzelius.

~~~~~

N:o 44. Drottning Dagmar.

Ej för långsamt.

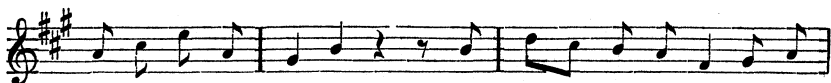
Kung Val-de-mar ha-de en drott-ning så huld, Bland
ro-sor och lil-jor-na de hvi---ta, Var ä---del och
god, som det rö-da-ste guld, Bland ro-sor och lil-jor-na de
hvi---ta. I Ringsted, der hvi-lar drottning Dag--mar.

2. Hon blickade alltid så mild med ögon blå,
Bland rosor och liljorna de hvita,
Var vacker, som en dager och vänlig också,
Bland rosor och liljorna de hvita.
I Ringsted, der hvilar drottning Dagmar.
3. Men snart så kom döden och ryckte henne bort,
Från rosor och liljorna de hvita,
Nu slumrar hon ljuftigt, nu soffer hon godt,
Bland rosor och liljorna de hvita.
I Ringsted, der hvilar drottning Dagmar.
- ~~~~~

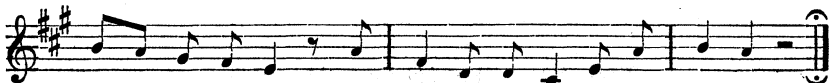
N:o 45. Karl den tolfte.

Liftigt.

Ku - lor - na hvi - na, men, följd af sin här, Kung Karl e - mot
 "Här - ef - ter ku - lor - nas hvi - nan - de ljud" — Han sä - ger — "min

fi - en - der - na tå - gar. Sin vär - - - ja han svän - ger och
 fält - mu - sik skall va - ra. Friskt mod, mi - na gos - sar! oss

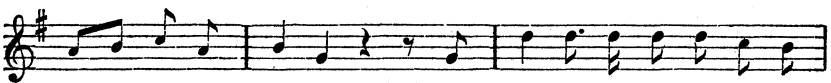
fram -- åt det bär, Af mod och af stridslust han lå - gar.
 hjel - - per visst Gud Vår rätt - vi - sa sak att för - sva - ra.

Ch. L.

N:o 46. Måns Stenbock.

Ej för fort.

Måns Stenbock han ta - la - de så till sin här: "I gos - sar, nu

gäl - - ler det pröf - va, Om mod ut - i brö - stet än hos

Svensken det är, Ej fi - en - den län - - ge lär töf - va.

2.

3.

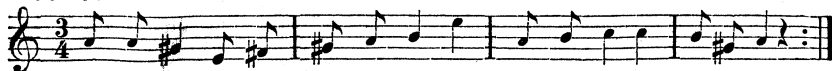
"Sen morska och hurtiga ut, då förvisst
 Skall fienden för eder springa,
 Och segern vi skola få behålla till sist,
 Tack vare vår Svenska klinga.

Framåt, mina gossar, framåt, må i dag
 För kungen och landet vi strida
 Som ärlige männer, ty ett nederlag
 Det vore stor smälek att lida."

Ch. L.

N:o 47. Erik Dahlberg.

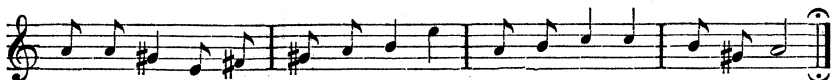
Ej för fort.

Hos Karl Gu-staf bland tappre män-ner E-rik Dahlberg for-dom stod
Och hvem är, som ej man-nen kän-ner Med det äd-la hjel-te-mod?

Dahlberg ha - de en kraft-full arm Och ett hjer-ta i red-lig barm,

Plig-ten tro-gen och re - de - bo - gen Till att dö för kung och land.

Ev. K.

N:o 48. Kunga-visan.

Ej för långsamt.

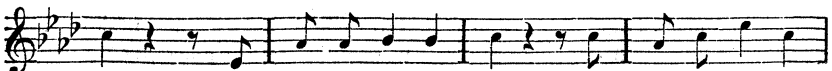
För äl-skad ko-nung, fol-kets far, Hög, bro-der, glädjens

röst! Din fröjd må vitt-na, om du har Svenskt hjer-ta i ditt

bröst. Bed him-len styr-ka ban-det E -- mel-lan folk och

kung! E -- mel-lan folk och kung! Om sällt är fo-ster-

landet, Om sällt är foster -- lan-det Blir ej hans spira tung.

2.
 Tag odlar'ns mödor i ditt hägn,
 Allvårdande försyn!
 Gif arladagg och särlaregn
 Ur blida sommarskyn!
 Låt idog bergsman vinna
 Sin skatt ur schakt och berg
 Och rika ådror finna
 Af klippans blåa mærg.

3.
 Upp, sälla fosterbygd, dig gläd;
 Det är vår konungs dag!
 Till högtids dina söner kläd,
 Hör sångens glada slag!
 Om troheten i norden,
 Den evigt friska, sjung
 De gamla goda orden:
 Bevara, Gud, vår kung!

A. A. Afzelius.

No 49. I djupa schakten.

Ej för långsamt.

Svän-ger jag hammarn i dju-pa-ste schakt, Her-ren blott
 ser mi-na tan - - - - kar, Men af den malm, som i
 da-gen jag bragt Ned-i-från grufvor-nas dju-pa-ste
 schakt Smi-der dock hop-pet sitt an - - - - kar.

No 50. Farväl.

Ej för fort.

1. Far - - - väl I grö-na lun - - der! Far - - - väl I skö-na
 2. I ö - gat glän-ser tå - - ren Och dock jag vill ej
 da-lar! Far - väl du min fa ders lå - ga, un-dangöm-da tjäll!
 stanna, Det rö-rer sig en o - - - ro på dju-pet af min själ.

un-dan-göm-da tjäll! Bort jag vandrar från dig, o min hem --
 dju-pet af min själ. Ack, jag läng-tar dit bort till fjer-ran län ---

bygd! Från hyd-dan der jag lef-vat så nöjd och så säll.
 der. I kä-ra da-lar, skogar och sjö-ar far -- väl!

Ch. L.

N:o 51. Stjernorna.

Ej för fort.

Som blic-kar af Guds ö -- ga De
 kla-ra stjer-nor små, Som små, Så
 vän-ligt glän-sa i nat-ten På him-la --- fä--- stet blå.

2. Sä mildt i sorgset öga,
 Som till dem skådar opp,
 På nytt de tända en stråle
 Af ljus, af mod och hopp.

3. O, brinnen vänaste stjernor,
 Högt öfver jordens grus,
 Och leden trötte vandrar'n
 Upp till Guds fadershus!

Ch. L.

N:o 52. Guds ord.

Ej för fort.

Tack Her-re Gud för det or-det, Som lä-rer oss Ditt råd.
 Der vi få hem-ta skat-ter Af visdom och af nåd!

2.
Hvad gæller ædlaste perlan,
Hvad Perus bästa guld,
Mot ordet om den vännen,
Som godtgjort all vår skuld!

3.
O, må det ordet då blifva
Oss öfver allting kärt,
Och mana oss att söka
Hvad Du åt oss beskært.

L. S.

N:o 53. Dufvans sång på liljeqvist.

Något långsamt.

Det sit-ter en duf-va på lil----je-qvist, I
----- Gud

mid-som-mar-ti--der. Hon sjun-ger så fa-gert om
hjel-pe och rå--de

Je-su Krist I him-me-len är en stor gläd-je.
----- Gud gif-ve oss sin nå-de!

N:o 54. Sabbatsklockan.

Ej för långsamt.

Hör kloc-kan! hen---nes re----na ljud Nu kal-lar de

sprid-da bar-nen till Gud, I mor-go-nens still-het.

2.
Hon manar: "glöm all jordens strid!
Dig himmelen bjuder sin heliga frid
I morgonens stillhet."

3.
Ditt hjerta till ett tempel red
Och fall för din Herre och Konung ned
I morgonens stillhet.

Ch. L.

N:o 55. Den sköna rosen.

Ej för fort.

Det vä-xer en ros up-på fjer-ran strand, Så
Och frå-gar du ef-ter den ro-sens namn, Så

fa-ger och skär; Ljuf är hen-nes doft, ej tagg hon
he-ter hon Tro! Har hen-ne du fun-nit, du ä--ger en

har Och ej vin-den för -- strör hennes fri-ska blad.
skatt, Som är långt me-ra värd än allt jor-dens guld.

Ch. L.

N:o 56. Trastens sång.

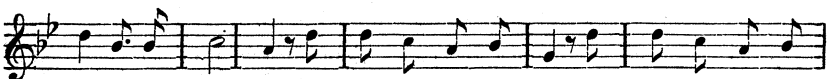
Ej för fort.

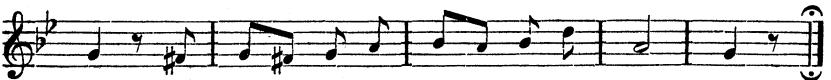
Och li-ten trast han sjöng ut -- i af-to-nens stund, Se'n

so ---- len gått ned i-från him-me-lens rund. Ljuft var det att

lyssna till sän-gen: "Sök ic-ke guld och makt Och glans och jor-disk
"Sök frid och sin-nes-ro Och kär-lek, hopp och

prakt! De kun -- na ej gläd -- je dig gif ---- va."
tro! De ä ---- ro de skö -- na-ste skat -- ter."

Ch. L.

N:o 57. Till de unga.

Något långsamt.

Hvart i-lar du hän? Männ'till him-me-len går Din väg i de
O sök då i tid, ack, den him-melska ros, Hvars fäg-ring och

un-ga, de blomstrande år? De fly, såsom löfven för vin --
doft aldrig fly - ga sin kos, Den ro-sen är Je-sus—Be - sin --

den, Snart ock blomman viss-nar på kin ---- den.
na: Nu du kun-de Ho-nom ju fin ----- na!

L. S.

N:o 58. Den bästa vännen.

Något långsamt.

Om jag af lyc-kan glöm -- mes, Om verl-den mig för-
Om jag än Ho-nom glöm -- mer, Han glömmet ic-ke

smår Och in-gen, in - gen har mig kär Och tor-kar af min
mig; Jag hö-rer hur Han kärleks-full Mig kal-lar än till

tår, I him-len dock jag har en vän den bä - ste.
sig. I him-len ack, jag har en vän, den bä - ste.

Ch. L.

N:o 61. Den himmelske vännen.

Ej för långsamt.

Gå ic-ke bort i - från den vän, Som dig allt-jemt kal-lar i - gen,
 Ro-par vid namn: "O, kom i min famn, Kom att der ljuf-ligt hvi-la!
 Ti - den är kort, Lek den ej bort, Se, hu - ru å - ren i - la!" Så
 ta-lar till dig din himmel-ske vän. Hos ho - nom är ljuf-lig hvi - la.
 L. S.

N:o 62. I min ungdom.

Ej för långsamt.

I min ungdom, o, må jag ge mitt hjer-ta Åt min
 Fräl-sa-re, tro-fast och huld, Som mig löst med sin död och sin
 smär-ta Från för - - - derf, ja, från dom och från skuld.

2.
 I min ungdom, o, må jag fröjdfullt sjunga
 Om den vännen, som älskat mig först!
 Mången älskar de blomstrande unga,
 Af all kärlek är *Hans* likväl störst.

3.
 I min ungdom, o, må jag verka stilla
 Herrens verk på den plats jag har fått,
 Tjena troget och tyst i det lilla,
 Nöjd och glad ock åt tjenarens lott!

L. S.

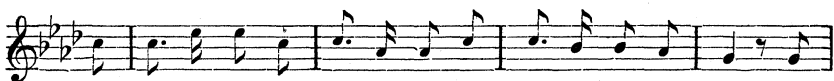
N:o 63. Bön om ödmjukhet.

Något långsamt.

1. Gif mig ett öd - - mjukt sin - ne, Som ar - tas ef - ter Ditt,

2. Be - - va - ra mig för hög - mod och köttsligt öf - ver - dåd!

O, Du, som mild och ödmjukt kom Att tje - na al - la fritt! O,
Hvad har jag, det jag ic - ke fått Ut - - af Din fri - a nåd? Hvad

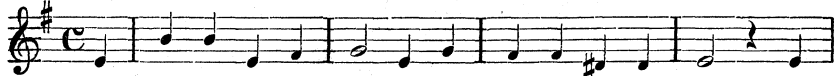

Du, som mild och ödmjukt kom att tje - na al - la fritt!
har jag, det jag ic - ke fått ut - - af Din fri - a nåd?

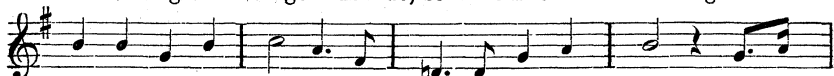
L. S.

N:o 64. Barnets morgonbön.

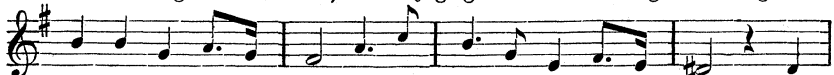
Något långsamt.

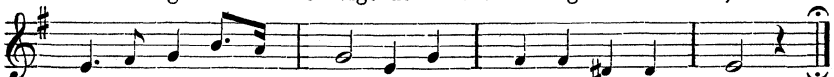
Ack, Her - re Je - su lär mig, att barnsligt tro på Dig, Var
Gif mig Din hel - ge An - de, som lär och le - der mig Och

Du mitt lif, min hel - sa och lju - set på min stig! Blif
kal - lar mig till - - ba - ka, när jag går bort från Dig. Jag

när mig al - - la da - gar, hur' än de skif - ta om, Du,
lemnar mig för e - vigt ut - - i Din trogna hand, Be -

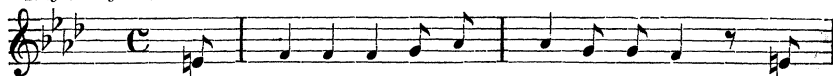

som med nåd och san - ning en gång till jor - den kom.
va - ra mig och för mig hem till Ditt fröj - de - - - land!

L. S.

N:o 65. Barnets aftonbön.

Något långsamt.

När qvål-len kommer och hvi-lan är när Och
För --- låt, o Gud, hvad jag bru-tit i dag Och

so-len i ve-ster sig sänker, I bö-nen jag flyr till min
låt i din vård mig be-fal-la. Se'n nå-digt i fa-der-ligt

fa-der så kär, Som allt af sin godhet mig skän-ker.
skö-te upp-tag För --- äl-drar och sy-skön och al -- la.

Ev. K.

N:o 66. Liten vallpiga.

Långsamt.

I -- bland när jag val-lar och da-gen blir lång, Jag blå-ser i

lu-ren och sjunger en sång För al -- la små blommor i sko-gen.

2. Strax eko bland bergen det svarar så gällt
Och fåglarnes skaror de qvittra så snällt
För alla små blommor i skogen:
3. Så är jag ej ensam på ensliger stig,
Ty Herren i himlen han vårdar ock mig,
Som alla små blommor i skogen.

N:o 67. De olika syskonen.

Lifligt.

Pål, Per och de-ras sy-strar två Gin-go i sko-lan me-dan
de va' små; lik-som vi också gö-ra nu, Båd' jag och du. Se,
det är bra, ja! det är bra: Det få vi godt af med ti-den.

2.

Pål äldst och Kajsa så dernäst
Voro så lata, så de kom' på rest.
Tro mig, de kunde just ibland
Aldrig ett grand.
Se, det var skam, ja! det var skam:
Det fick de ondt af med tiden.

3.

Per yngst och Stina, jemt ett år
Äldre än han, va' flinka, båda två:
Lexan hon alltid gick galant,
Rent och kontant.
Se, det var bra, ja! det var bra:
Det fick de godt af med tiden.

N:o 68. Den moderlösa.

Långsamt.

Li-ten Hil-da satt och gret, ty hon var i en - sam - - het.
Tystnad var den hul-da röst, Kallnad var mo-derns bröst.

2.

Arma, moderlösa, kom,
Låt min famn dig sluta om,
Fritt gif dina tårar lopp,
Sörj dock ej utan hopp.

3.

Vet dock, o min Hilda kär,
Du ej utan moder är;
Ty din Gud, som till dig ser,
Älskar dig ännu mer.

B. E-g.

N:o 69. Liten Bengt.

Något långsamt.

Liten Bengt är nu änglars broder, Han kom i himlen in; Ljuf är den

sömn, som den go -- de får. Nu jag kommer, o mo-der! Att

hemta broder min; Ty sörj ic-ke ho-nom som sofver!

B. Lidner.

N:o 70. Vid modrens graf.

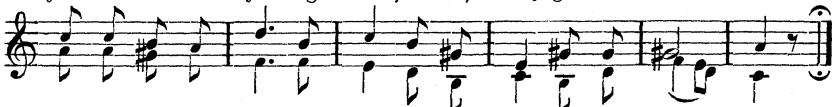
Något långsamt.

Du sol, som dig göm-mer i gyl-le-ne bädd, Det vo-re så

ljuft att få föl-ja dig hän, O, att jag re-dan vo-re i

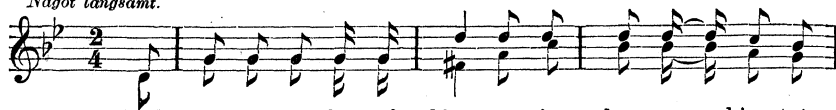
hvi-ta skruden klädd Och sjä-len till him-len fick fa --- ra!

2. Här hvilar du, moder, som var mig så kär;
Gud gifve din ande den himmelska frid!
Med tårfylld blick en blomma till grafven din jag bär,
Försmå ej, o moder, min gåfva!
3. På jorden jag aldrig får skåda dig mer,
Men hopplös jag vill icke klaga min sorg;
Må Herren uti himlen, som lif och död oss ger,
Mig också en gång till sig taga.

Ev. K.

N:o 71. Barnahjertats blommor.

Något långsamt.

Hvad he-ta väl de små blommor i bar-na --- hjer-tat
Den för-sta vit som en lil-ja, hon dof-tar i fröjd och

gro?
frid, Här vi kal--la dem o-skuld, men-lös bar-na-
Himmels-blå är den an-dra, ljuf och kärleks-

tro; Be---va-ra dem väl! så viss-na de al-drig.
blid; Be- _ _ _ _

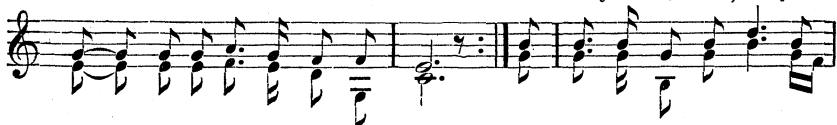
A. M. A.

N:o 72. Vinter och vår.

Ej för fort.

Nu li-ten blomma vissnar och löf-ven fal-la af Vid den
Men när som kal-la vin-tern har lem-nat fjell och skär, Börjar

ky ---li-ga nordan-vin-dens brus; Och lindens kro-na står Med
so-len ly-sa klar och varm i -- gen, Då kommer bli-dan vår Med

rimfrost i sitt hår, Och lil-la bäck-ken tystnar med sitt sus.
sip-por i sitt hår, Han kommer som vår all-ra-bä-sta vän.

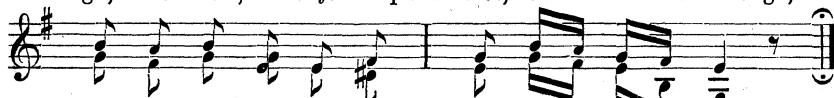
Ev. K.

*Ej för långsamt.***N:o 73. Aftonen.**

Landtmannen, trött, i - från mö - dor - na i - lar Hem till sitt lug - na och
Blomman har slu - tit sitt tår - fyll - da ö - ga, Står der i af - to - nens

fred - li - ga bo. Få - geln på gre - nen sitt huf - vud re'n hvi - lar
lugn, lik en bön; Stjernan på fä - stet, det kla - ra och hö - ga,

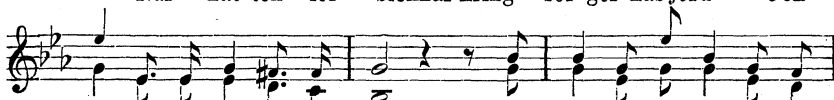

Tätt un - der vin - gen och dröm - mer i ro
Upp - går så strå - lan - de, frid - - full och skön.

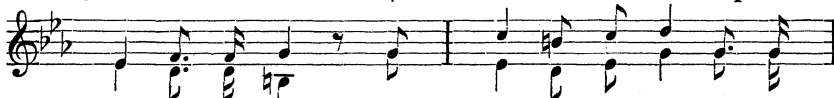
Ch. L.

N:o 74. Eolsharpan.*Långsamt.*

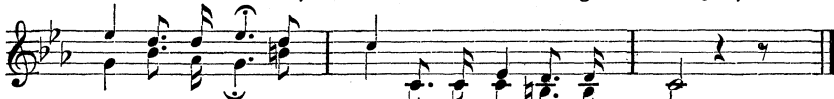
När nat - ten för - - bleknar kring sor - ger - nas jord Och

stjer - nor - na vin - kan - de stå; Min E - - ol - ska har - pa vid

e - - kan för - står, Att hvisk - nin - gens väl - ljud, som

strängar - ne rör, Är röst från de sjä - lar der gå.

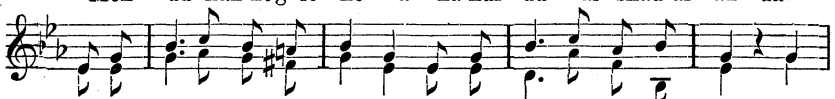

N:o 75. Nattviolen.

E. för långsamt.

Visst skö-na-re blommor fin-nas än du lil-la blomma blå,
Men du kan nog ic-ke a--na hur' du äl-skad är än-då.

När som rosens blad ha' viss-nat bort för so-len län-ge--se'n, Då

blommar än i da-len du, så doft-rik, ljuf och ren, Då

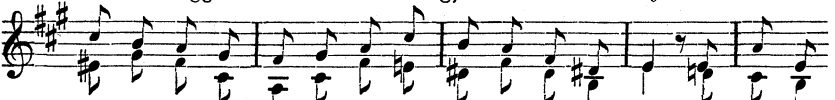
blommar än i da-len du, så doft--rik, ljuf och ren.

N:o 76. Aftonstunden.

Något långsamt.

Se skuggor-na! de sän-ka sig, de bre-da slö-jan ut. Nu

da-gen med dess mö-da och dess o-ro re'n är slut. Du stil-la,

skö-na af-ton med ditt lugn och din hvi-la, Var väl-kom-men!

Ch. L.

N:o 77. Fosterlandet.

Något långsamt.

O Fo-ster-land du kä-ra, med di--na fjel-lar
Se di-na tapp-ra sö-ner! med friskt och hurtigt

grå, Med di--na fu--ru---skogar och kla-ra sjö-ar
mod, För dig de vil-ja off-ra, som fä-dren, lif och

blå, Du vä-----xe i ä--ra!
blod, Hell dig, gam--la Sveri-ge!

Ch. L.

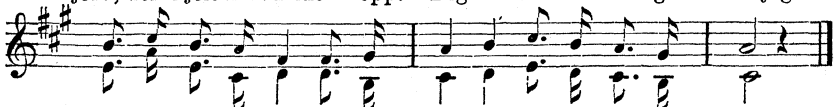
N:o 78. Sveriges land.

Ej för långsamt.

Ett hem och ett land så kärt på jor-den al-drig fanns Somvårt
Helt rin-ga och arm du syns, och gle-sa skör-dar gro På din

gam-la, svenska fo-ster--land. Ej mot all verldens ri-ken med
jord, der hjeltar vu-xit opp. Dig äl-ska och dig vär-na jag

de-ras ståt och glans Vill jag by-ta dig, mitt fo-ster---land.
vill med sta-dig tro, För dig sträf-va un-der bön och hopp.

B. E-g.

N:o 79. Hemma är bäst.

Läftigt.

1. I verlden jag van-drat så vi --- da omkring, Men
 Ty al-drig jag fun-nit på jor --- de-nes ring Ett
 2. Jag ock - så har varit i A --- me-ri-ka en gång, Men
 Ty der var så led-samt och vä - gen dit så lång, Nu

nu till Sverige gladlig jag vän-der, län-der, Nej —
 hem som här i Nor-de-nes al-drig vill jag dit me-ra fa - ra, va - ra, Ty
 ön-skar jag i Sveri-ge få

bor-ta är bra, Men hem-ma är dock mycket bätt-re!

N:o 80. Skadis klagan.

Något långsamt.

Satt i sin sal Ni-ords be-dröf va - de ma-ka,

på o-ro-lig strand och hör-de vå-gen gny; Nat-ten så lång,

Klagan-de sva-nor-na va-ka, må-sar skri-a, söm-nens hul-da

elf-vor fly. Bo-re mu-len ses å de tun-ga sky-ar stå,

Si-na grå-a, dim-mi-ga tält kring stranden slå. Hör hur Ska-di kla-gar,

gläd-jens som-mar-da-gar Hon i sin fa-ders hem vill se till-ba-ka.

N:o 81. Aslög.

Ej för lång-ant.

1. Högt upp e-mot nor-den Till främman-de jor-den Kung
Men hvart han sig vän-de, Man ej ho-nom kän-de, Han
2. Men när som hon grå-ter, Då spe-lar han å--ter, Och
Så van-drar han tro-gen Med hen-ne i sko-gen, Som

Hej-mer med har-pan han drog,
van-drar så en-sam i skog!
tyst blif-ver As-lög i --- gen.
blif-- vit hans kä-ra-ste vän.

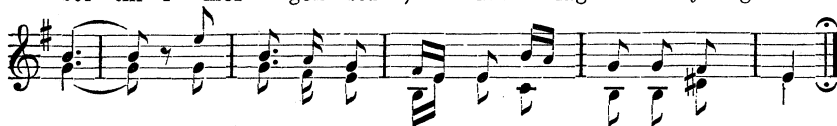
Så ljuft! så ljuft! i
Var tyst! var tyst! du

blomster-än-gar Han knäp-per sak-ta på gyll-ne strängar, Då
As-lög lil-la Och slum-ra nu ut-i har-pan stil-la, Ja,

har-pan han öpp-nar ock - - så Och ut li - ten As-lög får
sof till i mor - - gon - stund, När fåg-lar - ne sjun-ga i

gå Att le-ka, och ploc-ka de blommor-na små.
lund Och väc-ka dig upp ur din ljuf-li -- ga blund.

Ev. K.

N:o 82. Vestergötland.

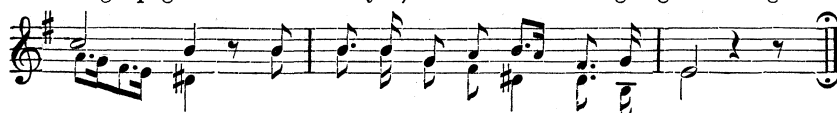
Ej för långsamt.

Och kännerdu det land, der i kla-ra in-sjö-böljor På ekgrön strand sig

vänligt spegla vå-ra fäders tjäll, Der flo-den mån-gen grusad borgmur

sköl - - - - - jer Och ru-nan står i moss -- lu-pen håll?

2. Min hembygd, Vestergötland! Du trogna, minnesrika,
Du är den ort, dit dina söners hjertan städse trå,
Likt en magnet, som sträfvar alltid lika, —
Hur helst han vänds — mot polen ändå.
3. I dina dalar gröna min barndomsdagar svunno,
Bland dina fromma hjertan var mig så lugnt, så väl:
Ett svar der mina första frågor funno,
Då sig mot ljuset höjde min själ.

A. A. Afzelius.

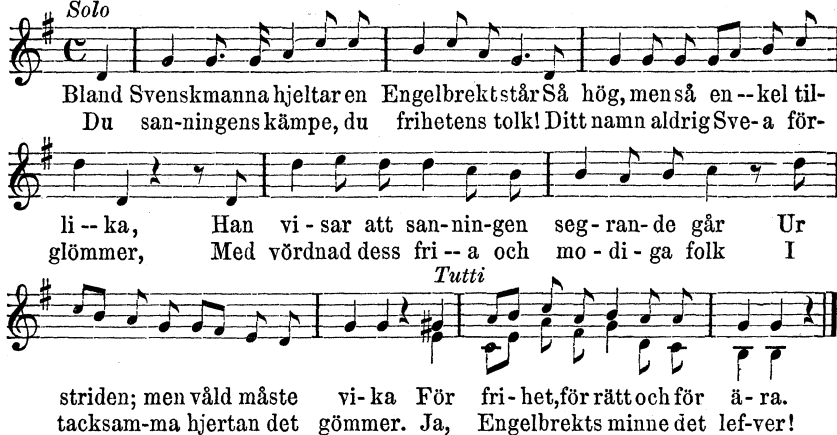
N:o 83. Dalabo Jonsson.

Ej för fort.

Da - la - bon - den är ej att skäm -- ta med han, Han
all - tid haf - ver va - rit och är en tap - per man. J
kännen väl Da - la - bo Jonsson.

2. Dalabonden älskar sin kung och sitt land,
För båda har han kämpat med svärdet uti hand.
J kännen väl Dalabo Jonsson.
3. Dalabonden följer ännu sin gamla sed
Och när och hvar det gäller, der vill han vara med.
J kännen väl Dalabo Jonsson.

N:o 84. Engelbrekt.

*Ej för långsamt.**Solo*

Bland Svenskmanna hjeltaren Engelbrekt står Så hög, men så en -- kel til-
Du san-ningens kämpe, du frihetens tolk! Ditt namn aldrig Sve-a för-
li -- ka, Han vi-sar att san-nin-gen seg-ran-de går Ur
glömmet, Med vördnad dess fri -- a och mo - di - ga folk I
Tutti
striden; men våld måste vi-ka För fri-het, för rätt och för ä-ra.
tacksam-ma hjertan det gömmer. Ja, Engelbrekts minne det lef-ver!

Ch. L.

N:o 85. Kung Gösta.

Ej för fort.

Kung Gösta rider till Da-lar-ne, Till männen af trohet och mod, Men

Kri-stian lig-ger vid Sö-dermalm Och gjuter ädelt blod:

Svenska äd - lin-gar fa- - - la, För honom är in-gen god.

2.

Kung Gösta samlar sin lilla flock.
Af skogsbygdens tappreste män
Och börjar modigt, i Herrens namn,
Den kamp vi prisa än;
Svenska hjertan än klappa
Vid minnet alltjemt af den.

3.

Och svenska barnen än sjunga gladt
Om gamle kung Göstas bedrift,
De minnas ock hur han gaf vårt folk
Guds bok, den Heliga Skrift.
Tackom Gud för den gåfvan,
Vid gamle kung Göstas grift.

L. S.

N:o 86. Kungssorg.

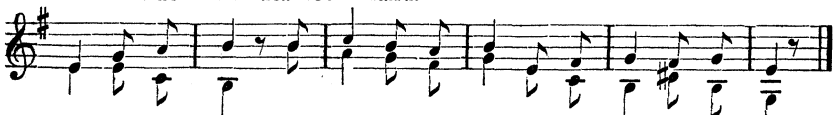
Långsamt.

En sor-ge-sång vill jag för e - der nu bör-ja Och stämmer min
Se, hö-gar-ne kla-ga, och da-lar-ne sör-ja, Allt ut - - i vårt

har-pa med dar-ran-de hand. Båd' gam-mal och ung, De
äl - - ska-de fä - der-nes - - land.

sak-na sin kung: Allt mi-sta en fa-der, den sor-gen är tung.

A. A. Afzelius.

*Långsamt.***N:o 87. Bön.**

Långt, ack så långt från min Fa - - ders hus Här jag
Blif hos mig bå--de i lust och ve, Slut mig

van - drar i skug-gor-nas land. Lys mig, o Her - - re,
du ut--- i fa - der - lig fann! Lär mig att sä - ga: "Din

med Ditt ljus Och led mig med Din hand!
vil --- ja ske, Lofvadt ditt he -- li - ga namn!"

Ch. L.

*Ej för långsamt.***N:o 88. Den rätte vännen.**

"Min vän är min och jag är hans!" Sjöng Su - la-mith en gång,
Då hon ut - af sin hjertans kär Just lärt sig den - - - na sång;

Min vän är hvit och purpur-röd Lik-som en mor-gon-rodnaads

glöd; Och so - lens stjernor i sin glans Ej ly -- sa så - - som hans.

2.
 "Min vän är min och jag är hans!"
 O, lär mig sjunga så!
 Ty aldrig bättre sång jag fann,
 Du lärt mig det förstå,
 Då jag helt arm och sargad låg,
 Uti mitt blod och endast såg
 Min synd, mitt fall, men då, som vän,
 Du läkte allt igen.

3.
 "Min vän är min och jag är hans!"
 Den sången passar godt
 Uti din mun, om hjertat bär
 Hans sköna afbild blott,
 Då sjung med fröjd hans lof och pris
 Här, tills du der på bättre vis
 Din Frälsare vår Jesu Krist
 Kan sjunga utan brist!

L. H.

N:o 89. Den höga sången.

Något långsamt.

Ljuf- lig är sän- gen, när den går Från skogens chör i

grönklädd vår; Men jag vet en chör, hvars sång Har än - nu hög - re gång:

Chö- ren af al - la trog- na bröst, Sången om tro- nes frid och tröst,

Här ett fö- re- spel till den, Somsjungs i him- me - - - - len.

(Ur Ahnfelts sånger.)

N:o 90. "Kommer du ej snart?")

Något långsamt.

Her- re, för- dölj ej ditt an- sig- te för mig, Trö- sta mig

*) Finsk folkmelodi.

å - ter, väl - - - sig - na mig, hör mig! O, du min tro - fa - ste,

dy - re För - los - sa - re, Kommer du ej snart? Kommer du ej snart?

2. Ännu ej hemma hos dig är jag vorden,
Är blott en gäst och en främling på jorden.
O, du min trofaste, dyre Förlossare,
Kommer du ej snart? Kommer du ej snart?
3. Medan du dröjer, haf vård om mitt hjerta,
Helga dess glädje och lindra dess smärta.
O, du min trofaste, dyre Förlossare,
Kommer du ej snart? Kommer du ej snart?

L. S.

N:o 91. Missionssång.

Långsamt.

O, Her-re kär, må snart Din ä - ra strå-la klart Ut - öf - ver
Ack, låt ditt dy - ra ord I sö-der och i nord Gå ut och

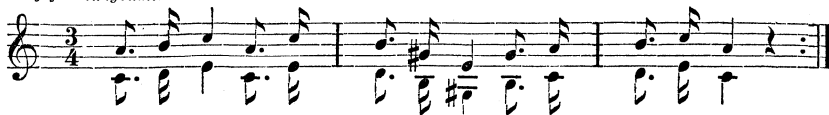
al - - la land på jor-dens rund! Lys in i hvar-je hem
skaf - fa frukt till e - vig tid, Att snart en ska-ra stor

Och gör dig känd af dem, Som än-nu ej för-stått ditt frids-för - bund!
Som på dig barnsligt tror, Lofsjunger högt ditt namn med fröjd och frid.

L. S.

N:o 92. Den rätta tröstan.

Ej för långsamt.

Är det öds-ligt och mörkt och kallt I ditt hjer-tas hus,
Sö-ker få-fängt du frid och ro Här bland stoft och grus,

Då har Je-sus, all verl-dens ljus, Än ej gått upp der--in--ne,

Ty der Han får ly--sa in, ger Han ett an-nat sin-ne.

2.

Ack, hur trofast Han älskar dig,
Hör, Han klappar på;
Skall Han icke, den vännen god,
Slippa in också?
Skall Han längre derute stå,
Skall Han ej få ditt hjerta?
Är det sådan lön du Homom ger för
all Hans smärta?

3.

Hungrar, törstar du midt ibland
Verldens tidsfördrif,
Han det lefvande brödet är,
Som ger verden lif;
Honom, Homom ditt hjerta gif,
Han stilla kan dess längtan,
Han kan rikligt tillfredsställa all din
törst och trängtan.

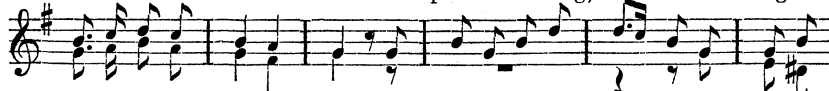
(Ur Ahnfelts sånger.)

N:o 93. Julsång.

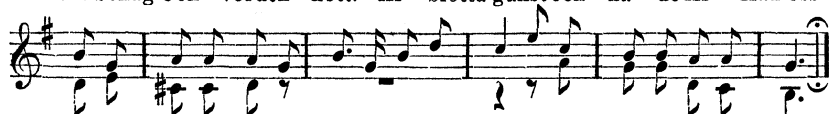
Ej för långsamt.

Guds son är född I Bethlehem på denna dag, Allt ef-ter Guds eget

väl-behag Och vorden kött. Af blotta gunst och nå--de Är Han oss

sänd till hjälp och tröst Och hafver från all vå-de All verden ä-ter-- löst.

Melodibok för Skolan och hemmet.

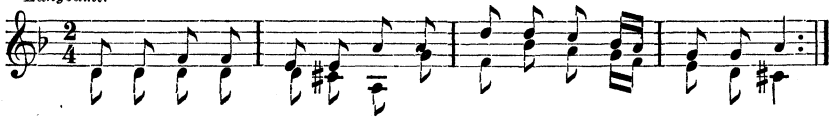
2.
Ack, hjertans fröjd!
Nu lät oss alla vara glad,
Och gå, som herdarne, åstad
Med hjertans fröjd,
Och följa stjernan efter,
Som är vår Guds ords klara ljus
På vägen, jemn och rätter
Till Herrans helga hus.

3.
Låt oss nu här
Så fira denna julefest,
Att Jesus sjelf må bli vår gäst,
Oss blifva när!
Då kan oss icke fela
Välsignelse i råd och däd,
Må Herren oss tilldela
Sin kärlek och sin nåd!

~~~~~

N:o 94. Bön och tröst.*)

Långsamt.

Gud, min Gud, ack, var mig nå-dig För din Sons för -- skyl-lans skull.
Fräls mig från all syn-dens vå-da, Var mig, Gud, en Fa - der huld.

Ska - pa i mig ett nytt hjer-ta, Mitt af synd är fullt.

2.
Själ, haf tröst, fast skuldbelastad
Och af synden tryckt du är.
Hör, Guds ende Son i döden
Sig har gifvit, har dig kär;
Han förbannelsen borttagit
Och tömt vredens kalk.

3.
Upp då, hjerta, att lofsjunga
Hjelten utaf Juda stam!
Han, som blödde, för dig dödde,
Evig seger åt dig vann.
Upp, mitt hjerta, att berömma,
Prisa högt Guds Lam!

(Ur Ahnfelts sånger.)

~~~~~

N:o 95. Aftonbön.

Något långsamt.

1. Se dagen är ändad. Jag kommertill dig, O Fa-der! med bön ut - - i
Du värdes i mörkret och blifva hos mig Och lå -- ta mig ljus af ditt
2. Väl-sig-na min hvi-la, och lät mig i - gen I mor-gon stå upp att för-
Om det är din vil - ja, o Fader, att än Ditt barn nå-gra stun-der här-

*) Finsk folkmelodi.

af-tonenstim-ma: ljus få för-nim-ma! Låt sjä-len få, frigjord från
kunna din ä -- ra, -ne-re be-skä-ra. Men kommer ditt budskap, Låt

stoffhyddans band, I tron skå-da upp till det him-mel-ska land!
mig i ditt namn Få som-na, och vak-na med fröjd i din famn!

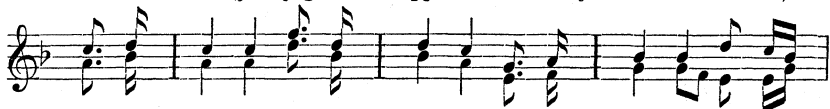
Ch. L.

N:o 96. Hemlängtan.

Ej för långsamt.

Vandrings-mannen sty-rer loppet Framtill må-let och sitt hem,
Lik-så trängtar jag i hoppet Till ett nytt Je-ru-sa---lem,

Till det rät--ta fa-ders---lan-det, Dit min Go-ël fa--rit

opp; Blott jag en gång slipper bandet Ut-af den-na dödens kropp.

2.

Vaktare, hvad tro det lider,
Att min hemgångs-klocka slår?
Dock jag glädes, att det skri-der;
Lilla tiden snart framgår.
Många bli ej mina dagar;
Ske dock efter Guds behag!
Kristus mellertid tillagar
Kronan till min bröllopsdag.

3.

Denna Jesus, som är tagen
Upp i himlen från vår syn,
Skall så komma sista dagen
Åter, som är hört i skyn.
Kom, o Jesu! — Dröj ej länge,
Låt min resa skynda fort!
Jag åstundar ditt umgänge
Inom Nya Stadens port!

Joh. Wallin.

N:o 97. Glädjens rätta hem.

Ej för långsamt.

I verlden är stormigt, och der fin-ner jag ej ro,
Så vill jag ej byg-ga mig ett nä-ste un-der skyn,

Gläd-jen bor ej der. De him-melska ro-sor i mul-len ic--ke
Gläd-jen bor ej der. Mitt hem är der--of-van, långt bortom skogens

gro, I verlden ej gläd-jen är när.
bryn, Der vet jag att gläd-jen är när.

N:o 98. Guds stad.

Ej för långsamt.

Guds stad och ga-tor af i--del guld-mänd' va--ra, Grundvalen af

äd--la ste--nar full så kla--ra. En ljuf-lik klang ut-af

äng-lars sång Skall hö-ras, Att ti-den ej blif-ver lång För gläd-je.

Elsa Andersdotter.

*Ej för långsamt.***N:o 99. Guds försyn.**

För-nöjd med min lott, Jag an-ser för godt, Hvad himmelen gör; Jag
står och jag svigtar. Jag lef-ver och dör I Ska-pa--rens
hand, Som räk-nar och rig-tar den rin--ga--ste sand.

2.
 Mig intet ett hår
 Af hufvudet går,
 Mig ingen förtret
 I hemlighet vankar,
 Som Han icke vet.
 Han öppnar mitt bröst,
 Och ser mina tankar,
 Min ängslan och tröst.

3.
 Hvad bör jag väl be;
 Jag kan icke se,
 Hvad ondt är och godt,
 Hvad gagnar och skadar;
 Men när jag det fått,
 Som frukt af ditt land,
 Så tackar jag glader
 Och kysser din hand.

Joh. Wallin.

N:o 100. Bön om bevarande.*Ej för långsamt.*

Kom, Fräl-sa--re kär, och fat-ta min hand, Kom, led mig i
 Mitt hopp står till dig, min tillflykt du är, Din tro-fast-het
 frid På san-nin-gens stig! Ej sorg el-ler nöd, Ej lif el-ler
 skall Mig skyd-da från fall Och bä--ra mig hem Om---si-der till
 död Må stän-ga min väg till san-nin-gens land!
 dem, Som lof--va dig re'n i här-lig-het der!
 L. S.

Innehåll.

Eustämmiga sånger:

N:o		Sid.	N:o		Sid.
1.	Barnens sång	1.	35.	I grönan skog	18.
2.	Det snälla barnet	2.	36.	Skridskoåknigen	19.
3.	Skolgossarne	2.	37.	Sjönastranden	19.
4.	Skolfickan	3.	38.	Hanneskärs fyr	20.
5.	I skolan	3.	39.	Strömkarlen	20.
6.	På lekplatsen	4.	40.	Skogsbacken	21.
7.	Springa kapp	4.	41.	Seglaren	21.
8.	Väfva vallmar	5.			
9.	Majstången	5.	42.	Skalda och Saga	22.
10.	Bonden och räfven	6.	43.	Farväl af folkharpan	22.
11.	Klippingshandskar	6.	44.	Drottning Dagmar	23.
12.	Katten och killingen	7.	45.	Karl den tolfte	24.
13.	Den lille sjömannen	7.	46.	Måns Stenbock	24.
14.	Lilla Karin	8.	47.	Erik Dahlberg	25.
15.	Staffan stalldräng	8.	48.	Kunga-visan	25.
16.	Dufvan och höken	9.	49.	I djupa schakten	26.
17.	Sparfvens visa	9.	50.	Farväl	26.
18.	Höngummans visa	10.	51.	Stjernorna	27.
19.	Hilla lilla	11.			
20.	Perlan	11.	52.	Guds ord	27.
21.	Liten pilt	12.	53.	Dufvans sång på liljeqvist	28.
22.	Den försvarslösa	12.	54.	Sabbatsklockan	28.
23.	Ej öfvergifven	13.	55.	Den sköna rosen	29.
24.	Min moder	13.	56.	Trastens sång	29.
25.	Hyddan	14.	57.	Till de unga	30.
26.	Morgonen	14.	58.	Den bäste vännen	30.
			59.	Det nya Jerusalem	31.
27.	Majvisa	15.	60.	Dit upp!	31.
28.	Värmorgonen	15.	61.	Den himmelske vännen	32.
29.	I det gröna	16.	62.	I min ungdom	32.
30.	Sommaren	16.	63.	Bön om ödmjukhet	33.
31.	I lunden	17.	64.	Barnets morgonbön	33.
32.	Midsommartid	17.	65.	Barnets aftonbön	34.
33.	På grönan äng	18.	66.	Liten vallpiga	34.
34.	Förgät mig ej	18.			

Trvåstämmiga sånger:

N:o		Sid.	N:o		Sid.
67.	De olika syskonen	35.	83.	Dalabo Jonsson	44.
68.	Den moderlösa	35.	84.	Engelbrekt	44.
69.	Liten Bengt	36.	85.	Kung Gösta	45.
70.	Vid modrens graf	36.	86.	Kungssorg	45.
71.	Barnahjertats blommor	37.			
			87.	Bön	46.
72.	Vinter och vår	37.	88.	Den rätte vännen	46.
73.	Aftonen	38.	89.	Den höga sången	47.
74.	Eolsharpan	38.	90.	Kommer du ej snart?	47.
75.	Nattviolen	39.	91.	Missionssång	48.
76.	Aftonstunden	39.	92.	Den rätta trösten	49.
			93.	Julsång	49.
77.	Fosterlandet	40.	94.	Bön och tröst	50.
78.	Sveriges land	40.	95.	Aftonbön	50.
79.	Hemma är bäst	41.	96.	Hemlängtan	51.
80.	Skadis klagan	41.	97.	Glädjens rätta hem	52.
81.	Aslög	42.	98.	Guds stad	52.
82.	Vestergötland	43.	99.	Guds försyn	53.
			100.	Bön om beravande	53.

